vil undersøge, hvilken Indflydelse den har havt paa dette Forhold, finde, at Alt taget med i Beregning er det omhandlede Forpagtningsforhold i det Hele bleven dyrere for Forpagteren, end det hidtil har været. Naar man imidlertid troer, at der opnaaes noget Væsentligt ved at vedtage et saadant Forbud imod Recognitioner, saaer der, som sagt, efter min Mening fra Godseiernes Side ikke nogen Grund til at sætte nogen stærk Modstand derimod. Derimod anseer jeg den Bestemmelse, der indeholdes i den anden Passus af Lovforslaggets § 2, nemlig at Forpagtningsafgiften for alle Aarene skal bestemmes til et lige stort Beløb, dog med den Modification, at der i de 7 første Aar kan ske et vist Afslag i den imod at der i det lige Antal af de sidste Aar betales et ligesaa stort Tillæg, for at være meget uhensigtsmæssig. Man maa dog vikelig lade de contraherende Parter have nogen Frihed til at kunne tage Hensyn til, hvad de forskjellige Forhold og Omstændigheder kunne medføre, saasom til Culturtilstanden, til Omdriften, til Forpagterens pecuniaire Forhold, til, om der er Afstægtsfolk paa en saadan Giendom eller ikke osv., hvilke Forhold og Omstændigheder have og maae have en beretteiget og fornuftig Indflydelse paa Bestemmelsen af, hvorvidt den fulde Forpagtningsafgift kan tages strax eller først senere, og paa hvilken Maade, samt i hvilket stigende Forhold den kan fastsættes. Jeg troer, at en Bestemmelse om, at Afgiften skal normeres lige for alle Aar, ligestem er i Modstrid med Forpagtningsforholdets Natur. Hvad man har tilsigtet ved denne Bestemmelse, er jo fornemmelig, at der ikke skulde kunne indgaaes saakaldte Proformacontracter, hvad man har meent hidtil kunde finde Sted og underiden har fundet Sted, hvorved Forpagtningscontracter, der ifølge Forordningen af 1792 skulde være gjeldende for 50 Aar, i Virkeligheden kun kom til at gjelde for et kortere Tidsrum, idet der fastsattes, at Forpagtningsafgiften paa eengang efter nogle Aars Løb skulde stige stærkt, hvoraf Følgen blev, at Forpagteren, naar han kom til dette Tidspunkt, ikke var istand til længere at blive ved Forpagtningen, men maatte fratræde sig den. Jeg tør ikke paastaae, at saadanne Misbrug ikke have fundet Sted, og jeg beklager høiligen, at det muligt har været Tilfældet, allerede af den Grund, at saadanne Misbrug have tilfølge, at man kommer til at gjøre Forsøg paa at fastsætte Bestemmelser som den her foreliggende, hvorved Forpagtningscontracter af denne Art i høi Grad blive mindre brugelige for den langt overveiende Deel af Godseierne, som har gjort en loyal og fornuftig Brug af dem. Men jeg troer ikke, at det just er ad Lovgivningsveien, at man skal søge at imødegaae slige Forsøg. Ethvert Contractsforhold vil vist kunne misbruges, men der er ikke derfor Grund til aldeles at forbyde det eller til at fastsætte meget besværende Betingelser for det. Jeg troer, at det er gjennem Domstolene, at man skal søge at reise et Værn mod saadanne Misbrug, og, først naar det viser sig, at man ikke ad den Vei kan naae dette Maal, er det Tiden til at søge at tage Forholdsregler derimod ad Lovgivningsveien. Dette vil derhos vistnok altid være særdeles ønskeligt, og det vil ethvert Tilfælde paa ingen mulig Maade kunne siges at være lykkedes ved den Bestemmelse, der her er foreslaaet. — Det forekommer mig meget mere, at man derigjennem giver en Slags legal Anvisning til dem, der ville misbruge dette Contractsforhold, til at indgaae det paa 7 Aar. — Man har derhos vistnok ved denne Bestemmelse tillige tilsigtet at forebygge, at der under Betingelsen om en forhøiet Afgift i de første Aar kom til at skjule sig en Recognition. Men denne Hensigt kunde jo ligesaa godt opnaaes blot ved ligefeem at forbyde, at man maatte tage en forhøiet Afgift i de første Aar. Jeg kan ikke see, at der kunde reises nogen væsentlig Indvending mod en saadan Bestemmelse. For dette Øiemeds Skyld er det øvrige Indhold af den omtalte Passus i § 2 derimod overflødigt. — Den sidste Sætning i § 2 er vistnok temmelig uheldig affattet. Jeg har af Forhandlingerne i det andet Thing seet, hvad